

могне, то не щехте да видите какъ ся издига димъ-тъ изъ Французски тѣ кумини. —

Лионелъ. Ако ся сбѣдноваха всички тѣ обѣщания, то ви сами щехте да прѣвземете Франция! —

Бургундъ. Не сте радостни, зная, че не можа да ся земе Орлеанъ, а гнѣва сега изсипвате врѣзъ мене. — Причина та е вашето користолюбие, гдѣто ся не прѣвзе този градъ; той бѣше приготвенъ да ми ся предаде, ако не бѣше вашата завистъ. —

Талботъ. Обсада та не бѣше заради васъ!

Бургундъ. А що направвахте, ако си оттегля азъ войска та? —

Лионелъ. Не по-лошо отъ това, що направихми въ Азинкуртъ. —

Бургундъ. Но при всичко бѣше нужно наше то приятелство, което си скъпо купи държавний измѣнникъ. —

Талботъ. Да скъпо, скъпо заплатихме съ нашата честь това приятелство прѣдъ Орлеанъ. —

Бургундъ. Не продължавай повече, Лордъ! О, нещастний азъ, що сторихъ? Оставихъ праведно то, златно знаме на господаря ми, призовахъ на главата си грозно то имя прѣдатель и склонихъ глава на чужденеца! Що правя азъ, о, стихий земни, та ся бия противо собственна та си майка — противо моята майка Франция! — Когато служа на неблагодарни сърдца, то е по-добрѣ да служа на моя кракъ! —

Талботъ. Ние знайме, че имате тайни сношения съ Карла; но ще ся стараемъ да изнамѣримъ сръдства, за да ся пазимъ отъ прѣдательство. —

Бургундъ. Смъртъ да мя срѣщне и адъ! Шатилонъ, кажи на войска та ми да ся приготви за походъ — ние ще ся върнемъ назадъ! (*Шатилонъ излиза*).

Лионелъ. Добъръ ви часъ! Всякога славата Английска е по-свѣтлива, като ся придобие съ собственний мечъ; а не всякой да ся бие особено за себе